

„Kto vie správne čítať, vlastní kľúč
k veľkým činom, k netušeným
možnostiam, k opájajúco peknému,
zmysluplnému a šťastnému životu.“

A. Huxley

Ahoj moja milá Dadaška.

*No, keďže máme tak málo času na seba
v dnešnom uponáhľanom svete a
tak zriedkavo sa stretávame - túžim Ťa
pozdraviť aj takto, spôsobom
nezvyčajným.*

*Nechcem Ťi lichotiť priamo do očí, tak
to spravím teraz poza chrbát.*

*Chcem Ťa Dadaška pochváliť za skvelý
nápad, že spolu s milovaným manželom
ste vytvorili stránku, ktorá sa tak
vdáčne číta. Je vynikajúca. Tvoje
články sú jednoduché, pútavé, sú o*

*živote, sú postaveným zrkadlom našich každodenných starostí, radostí, problémov aj našej blbej
ľudskej tragédie.*

Štýl Tvojich článkov je mnohým z nás srdcu milý. Preto Ťi chodí za ne iba pochvala a vďaka.

*Je do neba volajúca škoda, že sa Ťi zatiaľ nepodarilo uplatniť sa
v niektorej z Tvojich vytúžených profesií. Ale neboj sa, život stojí
ešte pred Tebou s otvorenou náručou a je len na Tebe, čo si z jeho
ponuky pre seba vyberieš. Príde čas a Ty raz budeš šťastnou
žurnalistkou, alebo šťastnou spisovateľkou, učiteľkou, alebo čím len
budeš chcieť byť. Život pre Teba zatiaľ schováva ciele, aj ich
dosiahnutie. Je len na Tebe, kam Ťa srdce zavolá. Ešte nie si celkom
prípravená... možno Tvoj úsudok Ťi hovorí opak. Ale ešte nie je tu ten
pravý čas. Je treba sa ešte niečomu naučiť. Škola Života nikdy nekončí.
Potíšku, leďva cítiteľne, ale usmerňuje Ťa... A ako vidím, Ty si dobrý
žiak. Učíš sa stavať sa na vlastné nohy, učíš sa napriek nepriazni
okolia uplatniť sa v tom, čo je Tvojmu srdcu blízke. Ver mi, Tvoja snaha
a pokusy sú chvályhodné, úctyhodné. Len tak ďalej...*

Človek je tvor zložitý, možno sme na to už celkom zabudli.
Poznáme svoje túžby, vieme, po čom túžia naše srdcia - ale musíme

vyčkáť, kým sa naučíme všetko znovu urovnať
do jediného platného poriadku. Až potom
dosiahneme vytúžený horizont. K tomu, aby
človek mohol byť v dnešnom živí spokojný,
šťastný, aby žil v blahobyte,
harmónii a v zdraví - musí sa mnohým veciam
znovu naučiť. Lebo to, čo
nás naozaj robí šťastnými sa
nám akosi stratilo z dohľadu.

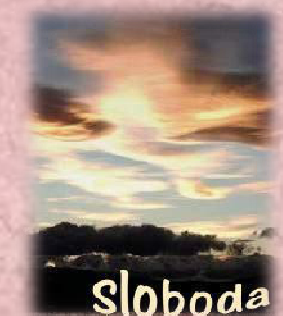
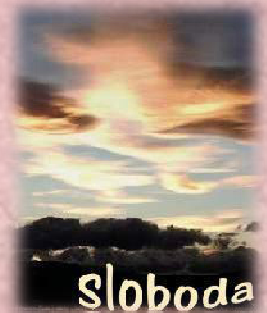
Dnes vidíme

našími očami len to, čo sme si vytvorili v minulých dňoch, mesiacoch,
rokoch, či desaťročiach, sú to iba dôsledky nášho ľudského umu. A veľa
krát, vlastne pomerne často, sa nám to, čo vidíme, čo sme si vytvorili -
ani trochu nepáči.

Aby sme si dokázali vytvoriť prostredie, kde sa môžeme cítiť bezpečne,
spokojní, šťastní, plní radosti a zdravia - musíme aj za cenu
ohrozenia terajších pozícií, nájsť spôsob, ktorý nám to umožní. A to
dokážeme jedine srdcom, nikdy nie našim chamtivým logickým rozumom.
Človek, ako súčasť jediného ľudstva žijúceho na planéte Zem musí začať
vykonávať zmeny najprv sám na sebe a jeho snaha bude mať pravdepodobne
nedozerný dopad na celé ľudstvo. V tom je ukryté nejedno tajomstvo.
Človek musí začať sám od seba. Svet sa sám nezmení, ak sa nezmení
človek, ktorý túto zem obýva. Tento fakt si musí každý z nás uvedomiť,
čím skôr, tým lepšie pre nás. Aj jedna lastovička niečo znamená...

Keďme o láske - a vôbec nevieme, čo tá láska v skutočnosti je.
Pojem láska stratil svoj ozajstný, čarovný zmysel. Pre mnohých z nás
znamená len to, že máme niekoho radi a vyžadujeme, aby nás mal tak isto
niekto rád. Inak sme nešťastní.

Ale láska má iný, jediný, hlbší zmysel. Je to VŠETKO, čo JE. Je to
domov našich srdc, domov našich túžob. Je to more možností, ktoré máme
právo využiť, ale tak isto aj zneužiť. Sme ľudia obdarení slobodnou
vôľou, máme právo slobodne sa rozhodovať a slobodne konať. Dnešný človek
však zabudol, že za svoje rozhodnutia nesie v plnej miere aj
zodpovednosť. A vidá, čudujeme sa, keď nám tehla "náhodou" spadne na

hlavu a rozbije nám kotrbu. Potom už len lamentujeme, sťažujeme sa na nepriazeň osudu, či hromžíme na božskú inteligenciu, ktorá nás (údajne) týmto spôsobom tresce. A nie sme to náhodou my sami, čo si dupeme po vlastnej hlave???

A veru Dada, nebolo by od veci, keby sa na Tvojej stránke objavili aj články, ktoré by Tvojich čitateľov informovali aj o ezoterických možnostiach pokroku za vyššími cieľmi, ktoré by nám pomáhali orientovať sa v spleti ezoterickej ponuky. Je to téma, ktorá zaujme mnohých, lebo je nanajvýš aktuálna. Nebolo by od veci, keby sa v našom malebnom mestečku zišli ľudia, ktorí majú záujem o podstatné otázky života a mali by možnosť vymeniť si svoje poznania a skúsenosti, hoci aj pomocou Tvojej stránky.

S vrúcny pozdravom: Tvoja Valika.

*„Kto nič nevie a nevie, že nič nevie, je dieťa - učte ho.
Kto nič nevie a vie, že nič nevie, je leňoch - stráňte sa ho.
Kto niečo vie a nevie, že to vie, je spáč - zobudte ho.
Kto niečo vie a vie, že to vie, je mudrc - nasledujte ho.“
/perzské príslovie /*

Moja najmilšia Valika,

Prepáč, že sa Ti ozývam tak neskoro, ale odprisahala som si, že pokiaľ nebude chod mojich myšlienok aspoň o stotinu sekundy rýchlejší ako behajúce prsty po klávesoch, nepustím sa do odpisovania. Poznáš ma a preto vieš, že v tomto som nesmierne zásadová.

Dnes nastal deň, keď sa vďaka svojim myšlienkam cítim vo svojom živly i keď z veľkého chaosu poväčšine zostáva len omrvinka informácií, podstata zostáva a usalaší sa presne tam, kde má vyhriate miestečko.

Máš pravdu Valika moja najmilšia, poňatia nemáme o tom, čo je to láska. Bojujeme o ňu, aby sme si ju mohli privlastniť a potom sa celý život strachujeme o to, že ju stratíme. Vyvádzame bláznovstvá a zo strachu pred úpadkom klameme nielen iným, ale aj sebe samým s vedomím, že sa nám to môže kedykoľvek vypomstiť. My sa vlastne ženieme do vlastnej záhuby a sme natoľko netolerantní voči sebe, že sme schopní vyčkať do sklonku života, na otázku: **„Toto mal byť akože môj život? Ved' som mal/a všetky predpoklady na to, aby som ho prežil/a šťastne...nuž chybička se vloudila, zrejme to už nenapravím“**

Áno, slobodne môžeme myslieť, konať. V podstate si píšeme vlastný scenár života, pričom máme regiment možností... **Rozlejeme kávu na krásnom vyčistenom koberci a dávka našej tolerancie môže od najprimitívnejšej nadávky, po najúžasnejší smiech na pestrofarebnej škále reakcii zastať kdekoľvek.** My a naša slobodná vôľa sa poväčšine rozhodneme tak, že si zahromžíme, zvráštíme čelo a s pocitom dobre vykonanej práce očakávame, že dej nášho života naberie úplne iné obrátky. Naberie...zrazu nám vypadne z ruky tanier, prevalí sa kvetináč a rozbije sa zrkadlo. Zrazu je tu večer a s nami sa nič pozitívne neudialo. Už si líhame spať, zrazu si spomenieme, že „dnes“ sme sa ešte ani len neusmiali, „dnes“ sme ešte nikoho nepovzbudili, „dnes“ sme ešte nikoho neobjali.

Nevadí...potom, zajtra. A klobúk dole pred človekom, ktorý má prisľúbený zajtrajšok! Slobodne myslíme a konáme ako keby „zajtra“ nikdy neprestalo existovať. Žiaľ ešte vždy píšem aj za seba, pozitívnym pokrokom je, že som si to už stihla uvedomiť. Zrejme sa od toho budú odvíjať ďalšie životné skúsenosti, ktoré na mňa čakajú tu kdesi za rohom.

Ešte neprišiel môj čas Valika. Myslím, že to vystihuje jedna z myšlienok, ktorú som utrúsila pred niekým na kom mi záleží. **Najskôr musím zistiť kto všetko nie som, aby som vedela oceniť v sebe toho kto som.** Kým mi bude človek na ktorého sa v zrkadle deň čo deň dívam cudzí, nemám pre čo vykročiť vpred.

Onedlho však vykročím, dávajúc tým zbohom všetkým útrapám. Nie som samoľúba, napriek tomu viem, že mi nikto nevie ublížiť viac ako ja sama sebe. Si jedna z mála, ktorá vie čo tým vlastne chcem povedať a som nesmierne šťastná, že mi Ťa osud poslal v ústrety.

Milá Valika, táto webstránka vzkĺčila na základe presvedčenia, že ak zjednotíme sily, vznikne jednotné presvedčenie, že život v našom meste môže byť celkom fajn aj popri komických vymoženostiach, ktoré nám ponúka.

Každý má rovnakú šancu na to, aby na stránke niečo vytvoril, aby sa s niečím preukázal.

Ak si myslíš, že moja stránka je stvorená na to, aby sme cez ňu pootvorili ďalšie tajné dvierka, budem rada ak mi pripravíš materiály, ktoré by mohli milých čitateľov zaujať, o propagáciu sa postarám. Môžeš ich doplniť vlastnými myšlienkami, či skúsenosťami, budem veľmi rada. Chcem, aby moja – naša – Vaša stránka bola práve o spolupráci a grupovaní takých ľudí, ktorých neuspokojuje samotné bytie ako také. Život je predsa o žití a nie o prežívaní.

Neviem koľký krát začínam od nuly, nuž pomaly, ale isto začínam byť za to vdáčajná. Keby mi bolo všetko dopriate, dnes by ma nehrialo pri srdci, že existuje stránka www.dadka.sk, ktorá bude mať v auguste jeden rok a holduje pomerne vysokej navštevovanosti :)

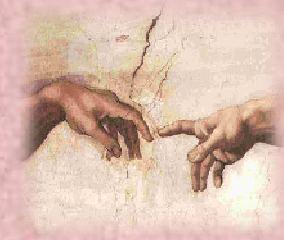
Milá Valika,

Cítim Tvoje usmerňovanie a som Ti veľmi vdáčajná, ako malý darček prijmi odo mňa príbeh od neznámeho autora, ktorý ma neskutočne dojal.

Dúfam, že sa Ti bude páčiť :)

Tvoja Dadka

Interview s Bohom

„Pod' ďalej,“ povedal Boh.

„Tak ty by si so mnou chcel urobiť interview?“

„Ak máš čas?“ povedal som.

Boh sa usmial a odpovedal: „**Môj čas je večnosť a preto je ho dost' na všetko. A na čo sa vlastne chceš spýtať?**“

„Čo ťa na ľuďoch najviac prekvapuje?“

Boh odpovedal: „**To, že ich nudí byť deťmi a tak sa ponáhľajú, aby dospeli a keď sú dospelí, zase túžia byť deťmi. Prekvapuje ma, že strácajú zdravie, aby zarobili peniaze, a potom utrácajú peniaze na to, aby si dali do poriadku svoje zdravie. Prekvapuje ma, že sa natoľko strachujú o svoju budúcnosť, že zabúdajú na prítomnosť, a tak vlastne nežijú ani pre prítomnosť, ani pre budúcnosť. Prekvapuje ma, že žijú, akoby nikdy nemali umrieť a že umierajú, akoby nikdy nežili.**“

Boh ma vzal za ruku a chvíľu sme mlčali. Potom som sa spýtal: „Čo by si chcel ako rodič naučiť svoje deti?“

Boh sa usmial a odpovedal: „**Chcem, aby poznali, že nemôžu nikoho donútiť, aby ich miloval. Môžu len dovoliť, aby ich druhí milovali. Chcem, aby poznali, že najcennejšie nie je to, čo v život majú, ale koho majú. Chcem, aby poznali, že nie je dobré porovnávať sa s druhými. Každý bude súdený sám za seba, nie preto, že je lepší alebo horší ako iní. Chcem, aby poznali, že bohatý nie je ten, kto má najviac, ale ten, kto najmenej potrebuje. Chcem, aby poznali, že trvá len pár sekúnd spôsobiť ľuďom ktorých milujeme hlboké rany, ale trvá veľa rokov, kým sa také rany zahoja. Chcem, aby sa naučili odpúšťať, odpúšťať skutkom. Chcem, aby vedeli, že sú ľudia, ktorí ich veľmi milujú, ale ktorí nevedia, ako svoje city vyjadriť. Chcem, aby vedeli, že za peniaze si môžu kúpiť všetko, okrem šťastia. Chcem, aby poznali, že vždy nestačí, aby im odpustili druhí, ale že oni sami musia odpúšťať.**“

Chvíľu som sedel a tešil sa z Božej prítomnosti. Potom som Bohu poďakoval, že si na mňa urobil čas. Poďakoval som mu za všetko, čo pre mňa a moju rodinu robí.

A Boh odpovedal: „**Kedykoľvek. Som tu dvadsaťštyri hodín denne. Len sa spýtaj a ja ti odpoviem.**“

Ľudia zabudnú, čo ste povedali. Ľudia zabudnú, čo ste urobili, ale nikdy nezabudnú, ako sa vedľa vás cítili.